

I sammenligning med denne er vor tids begær på engang syndig og kedsommelig, fordi den begærer hvad næstens er.

Hin er sig meget godt bevidst, at næsten ejer ligeså lidt det, den søger, som den selv gør det. Og skal den begære syndigt, så er den så himmelskrigende, at den må ryste mennesket.

Den lader sig intet afprutte af en nøktern forstands kolde sandsynlighedsberegninger.

Endnu skrider Don Juan over scenen med sine 1003 elskerinder.

Ingen vover at smile af ærbødighed for traditionens ærværdighed.

Havde en digter vovet det i vor tid, da var han blevet udleet.

På jagt efter nydelsen

De fleste mennesker haster så stærkt efter nydelsen, at de haster den forbi.

Det går dem, som det gik hin dværg, der bevogtede en bortført prinsesse i sit slot.

En dag tog han sig en middagssøvn.
Da han en time efter vågnede op, var hun borte.
Hurtigt trækker han sine syvmils-støvler på; med et skridt er han hende langt forbi.

At have travlt

Af alle latterlige ting forekommer det mig at være det aller latterligste at have travlt i verden, at være en mand, der er rask til sin mad og rask til sin gerning. Når jeg derfor ser en flue i det afgørende øjeblik sætte sig på en sådan forretningsmands næse, eller han bliver overstænket af en vogn, der i endnu større hast kører ham forbi, eller Knippelsbro går op, eller der falder en tagsten ned og slår ham ihjel, da leer jeg af hjertens grund.

Og hvem kunne vel bare sig for at le?

Hvad udretter de vel, disse travle hastværkere?

Går det dem ikke som det gik hin kone, der i befippelse over, at der var ildløs i huset, reddede ildtangen?

Hvad mere redder de vel ud af livets store ildebrand?

Den egentlige nydelse

Den egentlige nydelse ligger ikke i hvad man nyder; men i forestillingen.

Hvis jeg i min tjeneste havde en underdanig ånd, der, når jeg forlangte et glas vand, ville bringe mig al verdens kostbareste vine lifligt blandede i en pokal, da ville jeg give ham hans afsked, indtil han lærte, at nydelsen ikke ligger i hvad jeg nyder, men i at få min vilje.

Pigernes skønhed hendør som en drøm

Pigerne behager mig ikke.

Deres skønhed forgår som en drøm og som den dag i går, når den er forbi.

Deres trofasthed. – Ja deres trofasthed! Enten er de troløse, dette beskæftiger mig ikke mere, eller de er trofaste.

Hvis jeg fandt en sådan, da ville hun behage mig i betragtning af, at hun var en sjældenhed, i betragtning af tidens længde ville hun ikke behage mig; thi enten blev hun bestandig tro, og da blev jeg jo et offer for min eksperimenterende iver, da jeg måtte holde ud med hende, eller der kom et tidsmoment, da hun hørte op, og så havde jeg jo den gamle historie.

Rige og stærke toner

Hvor solens stråler ikke når hen, der når dog tonerne.

Mit værelse er mørkt og skummelt, en høj mur holder næsten dagens lys borte.

Det må være i nabogården, formodentlig en omvandrende musikant.

Hvad er det for et instrument? En rørfløjte? Hvad hører jeg – menuetten af Mozarts *Don Juan*.

Så bærer mig da atter bort i rige og stærke toner til pigernes kreds, til dansens lyst.

Apotekeren støder i sin morter, pigen skurer sin gryde, staldkarlen strigler sin hest og banker striglen af på brostene; kun mig gælder disse toner, kun mig vinker de.

O! Hav tak hvem du end er, hav tak!

Min sjæl er så rig, så sund, så glædedrukken.